

произнасяхъ името му. Той употрѣби тая хитрость за всѣки случай...

Х.

Единъ шпионинъ прѣзъ 1876 година.

Навѣнъ бѣше се стѣмнило съвършенно.

— Господинъ прѣдсѣдателю, обади се Кандовъ, който до сега мълчеше, искамъ думата!

— И азъ щѣяхъ да я искамъ, отзова се господинъ Фратю: — за да прѣдложж да се вдигне засѣданнето.

Обадихъ се и други, които подкрѣпихъ Фратя.

— Искамъ думата! азъ щж направж едно друго прѣдложение — за Стефчова! повтори студентътъ натъртено.

— Добрѣ, че се сѣтихъ, прѣсѣче го Франговъ, днесъ Стефчовъ е билъ на конака при бея, двама съ Заманова... А неговиятъ човѣкъ, Рачко Прѣдлето, е обикалялъ тждѣва и е надничаль, като сме влазали изъ малката врачка въ градината.

— Рачко? каза неволно Огняновъ, азъ го познавамъ тоя идиотъ, въ Карнарския ханъ...

— Какъ, истина ли е, че си го вързоваль?

— Той разказваше такава една история, но кой го върваше? Нали знаяхме че си умрѣлъ? той е халосанъ малко.

— Истина е, каквото ви е расправялъ, каза Огняновъ, който днесъ въ краткото изложение на приключенията си прѣдъ комитета, не бѣ се сѣтилъ и за тая дребна случка; — но това оставете на страна... Та Стефчовъ шпионира още, по старому? Ахъ, тоя мерзавецъ! — И лицето на Огнянова кипна отъ негодование.

— Искамъ думата! извика Кандовъ.

— Кандовъ, говорете! каза Огняновъ.

— Азъ най-положително знамъ, че Стефчовъ е прѣ-